

Олег Новохацький: на хвилі спогадів

Галина Канарська (/taxonomy/term/32014)

Зима наче створена для спогадів. Холодними зимовими вечорами я часто подумки веду розмови, просто пригадую слова, усмішки, настрої... Калейдоскоп спогадів виринає радісними і сумними моментами, деякі тьмяніють, деякі окреслюються яскравими спалахами. Несподіваний телефонний дзвінок – і я біжу стрімголов до домашнього телефону, яким практично відвикла користуватися. В голові: це ж, мабуть, дзвонить Новохацький. І за півкроку – усвідомлення, що вже чотири роки я марно чекаю його дзвінка. Не була на його похороні, не чула його голосу в останні місяці, переживала свою «лікарняну Одіссею». Залишається жаль за непромовленими словами і відчуття, що пам'ять людська – надто коротка: люди, які творили театральну культуру Львова, відходять у забуття. Завжди перед будь-якою львівською прем'єрою шукаю його постать серед глядачів.

Олег Новохацький, Любов Каганова, Олександр Гринько, Таня Шевченко, Світлана Веселка – жодна львівська прем'єра не минала без них. Коли дивлюся виставу, завжди уявляю, щоб сказали про цю виставу вони. Найдобрішою була б традиційно Каганова, найстриманішим – Боніфатович (так звикли всі називати народного артиста України Олександра Гринька), найсаркастичнішою – Тетяна Шевченко, найпоетичнішою – Світлана Веселка, а найдокладнішим – Олег Новохацький. Він розбирав кожну виставу до найменшої дрібнички, а потім ще пропонував свою режисерську версію. Після будь-якої вистави наш спільний шлях додому завершувався десь біля пам'ятника Тарасу Шевченку. Якщо він в цей вечір відпровожував додому Любов Яківну та Світлану Михайлівну, то дзвінок його міг пролунати навіть опівночі, якщо – ні, то вже на сходах я чула телефонний дзвінок і розмова про виставу тривала. Це були найчесніші рецензії, без намагання щось пом'якшити. Інколи вони дратували своєю категоричністю, ледь стримувалася, щоб не сказати роздратовано: «То й ставте всі вистави самі».

“Якби 24 години були безконечні, він би ставив вистави цілодобово. Невтомний, своєю одержимістю фактично замучував улюблених дітей-акторів. Любив їх безмежно, як власних дітей, але вголос не промовив ні однісінького ніжнього слова, тільки праця, праця, праця... Кожен мав і має досі до нього свої жалі, але з роками приходить усвідомлення, як багато зусиль вклав у кожну творчу особистість.

Щоб відчутти дух Олега Новохацького – львівського режисера-казкаря і фаната-мрійника, я майже рік «полювала» за виставою «Музична крамничка» в театрі «І люди, і ляльки». Вона була однією з останніх вистав режисера і дебютом, як драматурга, акторки Надії Крат. У цій виставі ховав свій прихований смуток за містом, в якому жило мистецтво, а тепер... час його покидати. Тоді не думалося, що в цій театральній алегорії є щось смертельно-пророчче. Мила вистава, з приємними музичними вставками, з вишуканими ляльками. Та й у виставі ніхто не помирав, хоча і по-різному можна трактувати покидання. Тепер вистава «Музична крамничка» набула іншого звучання завдяки режисерській версії Олексія Кравчука, який очолив театр після смерті Олега Новохацького. Це вистава, на яку варто запрошувати туристів, вона може стати своєрідною візитівкою справжнього Львова, якого за кулінарними принадами і не зауважиш. Дві різні вистави під однією назвою, наче два береги ріки. Олег Новохацький творить свій театр десь в небесах. А на вулиці Фредра у Львові його театр торує свою дорогу, де вже мало що нагадує про вимріяний режисером дім. В цьому немає нічого поганого. Часи змінюються, театр творять інші люди, хоча певне осердя нового театру становлять актори, які виростили і формувалися під невтомною опікою Олега Новохацького. Багатьом хотілося, щоб з часом театр «І люди, і ляльки» носив його ім'я. Може колись так і буде, а зараз стає лячно, що зникає навіть згадка про людей, які формували дитячий театральний світ нашого міста впродовж останніх десятиліть.

Крихітний театр не мав ні програмок до вистав, ні гучної промоції. Здається початково існував лише завдяки приватній інформації глядачів. З часом сформувалося своє глядацьке коло. Згодом, коли театр вже мав своє обличчя, пережив страшну пожежу, в якій згоріли майже всі ляльки. Лише тоді отримав підтримку від міської влади і став муніципальним театром, можна було працювати далі, але серце режисера знову нагадало про себе. Він неодноразово мав інфаркт, «умудрявся» його переносити на ногах. Але пожежа, втрата рідних тривожили хворе серце, а він, як завжди, відмовлявся лягати в лікарню. Повідомлення про хворобу Олега Максимовича наздогнало мене в день його смерті. Дзвінок пролунав від Тетяни Іванівни Муравйової, яка працювала в театрі «І люди, і ляльки» з 1996 по 2008 рік головним адміністратором. Прийшла в театр як глядач і... залишилася, щоби бути з ним і в радості, і в біді. Їй завдячуємо відродженням театру, бо всі ремонтні роботи після пожежі таки впали на її плечі. Завжди пам'ятаю слова Новохацького: «Таня віддана театру до безтями».

Я ще подумала, що треба йому подзвонити і переконати лягти в лікарню, але, знаючи затятий характер Новохацького, не хотіла рознервувати, тож вирішила подзвонити в день народження його доньки Оленки. Олена Новохацька – художниця театру, дуже яскрава і талановита особистість, яка відлетіла у засвіти після важкої хвороби і для батька це стало непоправною втратою. Хоча вони багато сперечалися, навіть сварилися, але ніхто так точно не розумів, про що думає інший, як ці двоє. Батькові бракувало доньчиної відданості, яка ховалася за колючою іронією. Після найзапекліших баталій народжувалися дивовижні ляльки, а Оленка готова була шити в холодних сутеринах деталі сценографії, які в багатьох випадках нагадували повноцінне мистецьке полотно, що навіть не вірилося, що це просто завіса до дитячої казки. Обоє захоплювалися мистецтвом Сходу, не давала їм спокою Японія. З цієї любові народилися дві вистави... Але то вже згодом.

Кажуть, що всі ми походимо з дитинства. Дитинство Олега Новохацького промайнуло в Ялті, де, здається, все було осяяне любов'ю мами, тата, бабусі та тітки. Здавалося, що ця ідилія триватиме вічно. Батько – успішний архітектор, багато будинків у Ялті створено за його проектами. Тим не менше репресії не оминули їхню родину. Батька арештували, сім'ю виселили, мамі довелося відректися від чоловіка – «ворога народу», щоби врятувати сина. Здається, що любов трьох жінок – охоронців маленького Олега, оберігала його, навіть, коли вони покинули цей світ. Про кожну з них говорив з великою любов'ю. Про бабусю, яка завжди 25 лютого ставила на столику біля його ліжка букетик квітів, незважаючи на погоду за вікном і обставини життя. А, якщо була ложка сметани, то малювала нею сонечко в тарілці супу. А тітка Марія Агапонова, яка працювала художником в Ялтинській кіностудії, привила жадобу до знань і глибинне зацікавлення мистецтвом.

“ Ніколи не розповідав, що мріяв про акторство, але факт залишається фактом: Новохацький Олег Максимович у 1957 році закінчив Дніпропетровське театральне училище. З цього року його життя назавжди пов'язане з театром і Львовом. Перше місце роботи – Львівський театр юного глядача, де на сцену виходив разом з Романом Віктюком, інколи вони навіть мали розподіл на одну роль.

Тепер важко сказати, якби склалася його акторська доля, якби залишився у своєму першому театрі (який тепер таки називається – Перший). Але, як кажуть, завжди шукай жінку. Це, звичайно, жарт, та все ж таки, може, захоплення театром ляльок не мало б такого яскравого розвитку, якби у Львів не приїхала учениця Леся Курбаса Антоніна Наумівна Мицькевич. Завдяки їй у нашому місті було створено Львівський театр ляльок. Пан Олег любив розповідати, що з дитинства захоплювався театром ляльок, любив спостерігати, як поверталися актори з виїздів, розбирали декорації, заносили ляльки, було ця для нього священнодійством, важливішим навіть за саму виставу. Складалося враження, що їхня зустріч з Антоніною Мацькевич була неминучою. Разом вони створили театральну студію, де готували акторів для театру ляльок. І досі в театрі працюють актори, які навчалися в цій студії, зокрема Роман Бабало. Одночасно працював актором, був асистентом режисера, а потім і сам почав ставити вистави. Він майже не розповідав про свою роботу в цьому театрі, лише не переставав завжди захоплюватися Антоніною Мацькевич, яка для нього була справжнім втіленням митця, незрадного ні своєму покликанню, ні переконанню. Між ними не було розмов-одкровенень, бо кожен з них вже «наївся страху», але дух Курбаса невловимо супроводжував кожну їхню розмову. Тепер можна фантазувати, як би склався подалі творчий тандем цих двох митців, але життя не любить прогнозів...

У 1973 році після важкої хвороби не стало Антоніни Мацькевич. Можливо, не було справжніх односторонніх, чи просто не уявляв театр без його лідера, але Новохацький знову вирішив шукати свою дорогу, яка «відіграла» його від мрії далеко-далеко. Хоча керував самодіяльним колективом у Будинку вчителя, але став керівником і головним режисером Львівського центрального парку культури і

відпочинку ім. Богдана Хмельницького, відкривав популярний клуб «Романтик», готував масові свята... Про Курбаса розмовляв з Іриною Горбенко, першим завітом Першого театру у Львові, яка мала щастя навчатись у курбасівців. Мрія мати свій театр ляльок таки не полишала його, тому продовжив навчання на Вищих режисерських курсах у Москві та стажувався в майстерні Сергія Образцова.

В ньому завжди жив хлопчисько, від якого так і чекаєш якоїсь несподіваної витівки. Хіба це не витівка, коли дорослий чоловік, який вже відсвяткував своє п'ятидесятиліття і може спокійно дочекатися достойної пенсії, раптом зривається з керівного крісла і летить на зустріч мрії, читай – невідомості. Бо це справді навіть важко собі уявити, що можна продати власне майно, щоб створити театр! Це швидше схоже на самогубство! Але Новохацький це зробив. Всі заощадження вклав у свою мрію, продав машину і, здається, навіть перебрався до меншого помешкання.

З маленького орендованого приміщення творив театр, схожий на скриньку, в якій мало вміститись усе: і глядний зал, і гримерні для акторів, і кабінети для адміністрації, і місце для збереження декорації, цих «і» може ще бути дуже багато. Він вважав, що його мрія варта усіх перешкод і втрат, бо тільки театр ляльок дає можливість втілити усі жанри: поєднати естраду, цирк, готичний театр і драму, трагедію, феєрію, фарс... Він все ретельно вивчав сам, до найменших деталей у створенні ляльки. Міг відверто сказати, що має свої професійні таємниці та й вже знав певні «фокуси» творення театру. Новохацький писав п'єси, бо в той час майже не було сучасного лялькового репертуару, а треба було формувати репертуар, який би відрізняв його від інших театрів. Якщо його зацікавлювала якась п'єса, переробляв її, щоб відповідала його баченню, потребам і можливостям театру «І люди, і ляльки». Відому п'єсу «Золоте курчатко» назвав «Мій золотий синочок» (між іншим, поза очі, жартома, його любили називати «золотий синочок», інколи просто – «синочок»). До цієї п'єси Новохацький дописав інтермедії для діда з бабою, яких грали актори. І любив повторювати, що така назва більш відповідна, бо «синочок золотий не через матеріальну цінність, а через духовне ставлення до нього».

«Мій золотий синочок»

Оце слово «духовне» не було для нього декларативним, а справді сповненим глибинного змісту. Творив свою театральну родину, перш за все думаючи про духовність, як основу людського буття. У нього вдома, та й у малесенькому кабінеті в театрі завжди була розкрита книга. Найважливіше було – поглиблювати свої знання і шанувати книжку. Його бібліотека не була безмежно великою, бо просто не вміщалася в його однокімнатній квартирі, але була наповнена елітними книгами, перш за все присвяченими мистецтву. Він не боявся дати комусь книжку, хоча був холеричним педантом і таки жалкував за втратою – багато людей ж не мають звички повертати позичені книжки. Заспокоював себе думкою, що комусь ця книжка більш потрібна. Коли зібрав навколо себе молодь, ще працюючи в Будинку вчителя, намагався їм допомогти пізнати якомога більше. Творив з ними такий собі народний університет, де програма була складена ним особисто. Спочатку було дуже багато акторів, бо була студія. Вони три роки вчилися і працювали, одночасно закінчували культосвітні училища, здобували вищу освіту в Києві та Харкові. Програма його студії була побудована за програмою театального навчального закладу – не лялькового, а акторського. Бо лялька не була головною для Новохацького, інколи він це вважав за зраду, людська особистість завжди була для нього найважливішою. З акторських емоцій він вибудовував свій світ, додаючи до нього пластику, грим, костюм. Ця молодь була дуже пластична, з чудовими вокальними даними. Більшість з них прийшла за своїм керівником з Будинку вчителя. Юні романтики вірили у свою мистецьку зорю. З часом реалії життя примушували їх покидати театр на певний час, щоб заробити грошей, дехто залишив наше місто назавжди, але, повертаючись зі світів до Львова, дорога відразу вела їх на вулицю Фредра.

«Теремок»

Він вмів приваблювати митців до своєї хати-рукавички. Так «Театр у кошику» отримав можливість проводити репетиції на сцені «І люди, і ляльки», і неодноразово грав там свої вистави. Пан Олег дуже захоплювався одержимістю Ірини Волицької та Лідії Данильчук і переживав, що такі віддані театру люди не мають приміщення в місті, якому приносять славу далеко за межами України. (На жаль, цей «віз» ще й досі там, «Театр в кошику» все ще без даху над головою). Бо, за переконаннями Новохацького, людина, яка має творчий потенціал і хоче його зреалізувати, повинна це здійснити. Він підтримав Олександра Панчука, актора, який у свій час працював у Першому, в театрі «Воскресіння», а

потім наче розпрощався з професією. Спеціально для нього він поставив виставу «Півонієвий ліхтар» за оповіданням японського письменника С.Енте у чудовому перекладі Вікторії Садової. Актор і режисер знали, що колишніх акторів не буває. Із метушні буття Сашко Панчук приходив у театр і забував про все, крім реальності на сцені, де творив аж десять сценічних образів. Як писала Лідія Зелінська у своїй докладній рецензії на виставу: «Десять персонажів О. Панчука, кожен із властивими манерами ходи, стопами “виписують” на кону “рухливий текст”, абетка якого нагадує ієрогліфи, вічна загадка для кириличних слов’ян. Схід-Захід, отже, це ще один ментальний пласт спектаклю. Власне японська кінематика тіла, філігранно відпрацьована актором, оживляє епічний дискурс вистави». («Театральна бесіда» 1(17)2006). В день народження Олега Новохацького – 25 лютого – кожного року грали цю виставу як реквієм за режисером. Здавалося, що вона буде в репертуарі доти, доки акторам вистачить снаги її грати, бо це – своєрідна подяка-спогад. Недавно дізналася, що цю знакову виставу списано. Так зникають легенди. Філігранні костюми, створені Оленою Новохацькою до «Півонієвого ліхтаря», які також згоріли у тій фатальній пожежі, відтворював-реставрував художник Андрій Сендецький. Його буйна фантазія, суголосна зі світом Новохацького, додала ще ноту щемливої ніжності до цієї любовної історії, переплетеної з елементами трилера та ще з сотнею незбагнених фантазій. Львівський фотограф-естет Ігор Садовий назвав цю виставу «справжнім подарунком для утаємниченої публіки». Чи вже у Львові немає такої публіки?

Олег Новохацький любив ділитися зі світом своїми захопленнями, серед яких – театральне мистецтво Японії. «Півонієвий ліхтар» не був першим зверненням до японської культури. Новохацького вабило дивовижне поєднання пластики та ритуалу, тому взяв п’єсу «Журавлине пір’я», національну японську легенду, яку грають у театрі кабукі. Колись цю легенду ставили в Ленінградському Великому театрі ляльок. Тоді виставу не сприйняли ні глядачі, ні критика, хтось вважав, що п’єса дуже специфічна, перевантажена складними діалогами, та й лялька, щоб втримати увагу, вимагає більше дії. Новохацький занурився у японську легенду з відкритістю та снагою неофіта, і це йому дало змогу знайти різні можливості для того, щоб історія журавки, яка закохалася в юнака, звучала як гімн кохання. А роль Журавки набула рівноцінності образу Джульєтти. Роль Журавки-ляльки та її людського втілення виконувала одна акторка. Все це вдалося втілити за допомогою тіней і сценічних перетворень.

«Півонієвий ліхтар»

Людмила Зборовська – акторка, «народжена» театром «І люди, і ляльки», пройшла з театром весь шлях і виросла у яскраву творчу особистість. Тепер відома співачка і берегиня української пісні, одна з творців музичного звучання багатьох нових вистав. Тоді ще невміла юнка з тонкою внутрішньою структурою, для якої наче б то була створена ця японська легенда. Люда була близькою приятелькою Олени Новохацької, що, мабуть, і допомогло у роботі. Адже робота не завершувалася в театрі, а й продовжувалася в помешканні Олени за безконечними розмовами про все на світі, які в основному зводилися до ефемерного образу Журавки. Вже важко хвора Олена, прикута до ліжка в хоспісі, розповідала і про кімоно, і про обгорілу, але таки збережену ляльку. Для мене ця лялька залишилася у спогадах мереживним дивом – творінням рук Оленки, і з голосом Людмили.

Я не бачила у цій ролі саму Оленку, але з розповідей знаю, що вона вела ляльку так, наче народилася з нею в руках. Олена мала душу маленької дитини, беззахисну і відкрити, яка поєднувалася з гострим розумом і умінням іронічно поглянути навіть на свою творчість. Вона дуже точно відчувала кожен створюваний образ, враховувала акторську особистість, яка мала працювати з тією чи іншою лялькою. Можливо, вона і образ Цу творила, перш за все думаючи про Людмилу Зборовську, або відчувала в ній дух цієї трепетної істоти. Сьогодні мріяти про відновлення цієї вистави нереально, та й немає потреби, бо дух вистави розчинився в часі і просторі. Відлетів у засвіти і один з найцікавіших акторів театру – Іван Кльошта, який у цій виставі виконував роль Йохію. Іван прийшов до театру ще тоді, коли Олег Новохацький організував театр-студію в Будинку вчителя. Десять років життя Іван творив в театрі «І люди, і ляльки». Важка хвороба, життєві обставини примусили Івана шукати більш стабільних заробітків, але він ніколи не припиняв спілкування з Олегом Максимовичем, а той не втрачав надії на його повернення в театр. Як й інших акторів, яких життя розкидало світом. Найбільше сумував за Едуардом Рейтблатом, який покинув Україну у 1997 році і тепер живе у США. Він зачаровував глядача у «Топ-топ шоу» дивовижним мистецтвом перевтілення, таїною магічної сили добра і любові до людини. За твердженням фахівців ця розважальна вистава вражала «каскадом вражаючої краси та динаміки режисерських вирішень, світлових ефектів, прекрасної музики, костюмів і, звичайно ж, чарівних ляльок». Якщо писати про всіх людей, які працювали з Новохацьким, забракло б і двох томів. Адже в той час з ним були унікальні люди, про яких неможливо не згадати.

Коли всі ще разом, приїзд Едуарда Рейтבלата

Коли писали про вистави Олега Новохацького, то обов'язково згадували про музичне оформлення. Творив його майже завжди Микола Сало. Його можна було б назвати композитором казкового світу в театрі «І люди, і ляльки». Випускник Львівської державної консерваторії імені Миколи Лисенка прийшов в театр працювати звуковиком-оператором. На той час Олег Новохацький співпрацював з відомим українським композитором В'ячеславом Полянським, але його переїзд до Києва змусив режисера шукати нового партнера. Тоді Микола Сало не писав музики, бо вважав, що немає для цього ні снаги, ні талану. Та час показав, що музикант просто не зауважував своїх здібностей, а у співпраці з Олегом Новохацьким його талант розкрився дуже об'ємно. Багато Микола Сало працював як концертмейстер, і музична органіка акторів театру «І люди, і ляльки» – це результат його копіткої невтомної праці. Його глибоке знання українського фольклору сприяло розкриттю тем найскладніших вистав театру, зокрема «Марусі Богуславки» та «Шовкової косиці».

Веселі ведмежата

З прихованою ніжністю ставився Олег Максимович до Алли Новікової, хоча ховався за суворістю погляду та іронічними зауваженнями. Алла розпочала свою роботу в театрі «І люди, і ляльки» як адміністратор – розповсюджувач квитків, а з часом стала провідною акторкою театру. Новохацькому спочатку здалося, що в неї немає тяги до акторства, виявилось, що помилявся. Алла виростила у дуже цікаву акторку, має чудові ролі. Вона – незаперечний лідер, тож стала правою рукою Новохацького, помічником режисера. Ця тендітна пані володіє вибуховим темпераментом, здається, здатна охопити своєю енергією все: творити образ на сцені, стати освітлювачем вистави і навіть зробити ляльку, коли Олені Новохацькій потрібна була допомога. Вони вдвох уміли бачити красу там, де ніхто її не помічає. Можливо тому Новохацький ставився до неї, як до власної доньки. Переживав її відхід з театру і неймовірно радів поверненню, знову хвилювався за невлаштованість її побуту. Така вже була його вдача, що люди, які прийшли в його театр і часто зовсім не алегорично ділили з ним шматок хліба (бо всякі часи довелось пережити), ставали його сім'єю.

Світланка Храмкова – яскрава гострохарактерна акторка з іронічним поглядом на світ. Улюблениця режисера, вже не донька, а швидше – внучка. Кажуть, внуків люблять більше за дітей, за них тривожаться. Світланка була вічною його тривоною. Олег Максимович захоплювався її умінням фантазувати, знаходити найнесподіваніші відтінки створюваного образу, володіти сценічною правдою і захопити глядача створеним образом. Тривожився, що Світланка, як і всі акторки театру, не мають змоги облаштувати свій побут, бо фактично зранку до ночі проводять в театрі. Радів кохання, яке зародилося в театрі, утворення театральної родини було для нього справжнім святом. Давніше він як особисте горе сприйняв розлучення його вихованців і чудових акторів Надійки та Славка Рожковичів. Славко тепер воює. Чи міг собі таке уявити режисер? Його спогади про війну дитинно-трагічні, не хотів повертатися до них ніколи, тому болісно, майже істерично переживав початок воєнних подій. Здавалося, що в такі хвилини навіть думки про театр відходили на другий план. Але реально такого не було ніколи. В голові було стільки задумів, він ніколи не зупинявся, шукав людей, які розділили б з ним його мрії.

Так у життя Новохацького увійшов Василь Хомик – український поет і фольклорист. Разом вони написали п'єсу «Хто сказав “няв”?», в якій творили Людмила Зборовська, Надія Крат, Алла Новікова, Світлана Храмкова, Ірина Сулик, Оксана Блажчук, Марія Хархан, Ігор Табачук, Славко Рожкович, щоб отримувати небуденні нагороди: дитячу усмішку, долоньку з простягнутою цукеркою, чи ствердне «це – мій театр». 1998 року написали у двох «Шовкову косовицю». Вистава народжувалася довго, десь приблизно сім місяців – художник вистави Олена Новохацька вдосконалювала персонажі чи придумувала нові. Кажан був придуманий за декілька днів до прем'єри, такий собі вісник тривоги. Ця вистава стала дебютною для Світлани Храмкової, вона зразу отримала дві ролі: Мишеняти та Катрусі – мрійливого дівчатка, яке марить чарівною квіткою – шовковою косицею. Людї Зборовській, найдосвідченішій акторці, випало впоратися аж з трьома ролями: Бабусі, Віхоли і Зайчика. Найяскравіша – Віхола – динамічний образ з яскравою пластикою. А Славко Рожкович грав сміливого ведмедика і діда Всевіда. Усім цим товариством командувала Киця під керівництвом Алли Новікової. Чомусь зразу пригадався кіт Новохацького, його життєвий друг, випечений грубас Тимофій, який був господарем невеличкого, заповненого раритетами, помешкання режисера. Його вияв симпатії до когось з гостей, здебільшого панночок, проявлявся в «розчісуванні» волосся кігтиками: він вистрибував на спинку стільця і як досвідчений перукар невтомно займався своєю справою. Магічний театр продовжувався. Коли після смерті Оленки в квартирі поселилась її кішка Тутумка, то шляхи звірятка не перетиналися. Вона – володарка кухні, він – покою. В якийсь момент кицька вислизнула з квартири, щоб не повернутись...Кіт з людськими очима також не витримав самоти...

Після прем'єри

Залишилися нездійсненими вимріяні вистави. Василь Хомик переклав для театру романтичну драму-легенду «Трістан та Ізольда», написав п'єсу за мотивами оповідання Михайла Коцюбинського «Маленький грішник». Новохацький любив усі свої вистави, був готовий їх безконечно удосконалювати, а від акторів вимагав віртуозного володіння текстом та ідеального ставлення до ляльки. Підготував собі достойну зміну, але його вихованець Роман Козак, який встиг поставити декілька вистав у рідному театрі, тепер, на жаль, працює у Сумах. Не дочекався миті, коли стане художником-лялькарем його єдиний внук Олег Городецький... Любив жартувати: «Якщо бантик розв'яжеться на голові у акторки, вона поправить його і глядач цього не зауважить, а лялька залежить від віртуозності акторської..». Творив цю віртуозність кожну мить...

16.02.2019

До теми

Театром по тоталітаризму – у Львові стартує фестиваль «Кіт Гаватовича». (</node/100028>)

Дорога Романа Яціва (</node/99143>)

«Не забудь...» — Сонцесяйна (</node/98562>)

Кілька слів про рускій театр. (</node/98151>)

Люся і Славко (</node/97675>)

Слово Євгена Худзика (</node/93944>)

Share 330

7 Comments

Sort by Oldest

Add a comment...

Dmitriy Kotovitch

Як приємно! Дякую Вам пані Галина за прерасну статтю спогад про мого брата Олега!

Like · Reply · 1y

Tatyana Safronova

Дякую! Я починала в Театрі ляльок і пам'ятаю Антоніну Наумівну А з Новохацьким ми товаришували з 1964 року

Like · Reply · 1y

Lydmyla Zborovska

Дякую Вам,Галю ,за гарні спогади ! Наче повернулась у ті часи....(Дуже шкода ,що нема тепер ні "Журавлиного пір'я",ні "Півонієвого ліхтаря"....

Like · Reply · 1y

Людмила Вегера

Дякую! Як же цікаво написали, з якою великою любов'ю!

Like · Reply · 41w

Раїса Кутирьова

Дякую! Ваша стаття - це дарунок для всіх,хто пам'ятає про Олега Новохацького

Like · Reply · 41w

Ольга Венгжин

Галино Павлівно! Дякуємо за цей спогад. Новохацький завжди з нами.

Like · Reply · 2 · 41w

Виталий Гольцов

Дякую за світлу пам'ять про Майстра

Like · Reply · 2 · 41w

Збруч

Liked 15K likes

Поклик

Ірина Калинець

На уродини Ірини Калинець (1940-2012) «Непідвладний безсиллю рук тягар серця,
що вмістило в собі цілий світ, перелицьований
на вподобу свою і волю. Розставлені на долоні долі
химерні постаті, що зветься приятелями і недругами...»

06.12.20 | | Минуле

(/node/85188)

Як творяться переконання в добу бульбашок фільтрів?

Дослідження розповідає, як люди поводяться з інформацією, що суперечить їхнім переконанням.

06.12.20 | | Наука

(/node/101989)

Мама каже правду?

Люба-Параскевія СТРИНАДЮК

Цигани до нас на Гуцульщину майже не заходили, їх тут майже не було. Але лакома й тут бували.

06.12.20 | | Дискурси

(/node/101988)

Віднайдення мови ікони

Роман Зілінко

Ікона є для розмови — з Богом, із собою, для роздумувань, для певного захисту, коли дивлячись на неї, прочитуєш символ захисту, того, що ти не один, що з тобою опікун і приклад для наслідування.

05.12.20 | | Штука

(/node/101983)

Стрункі та тлусті

Василь МАХНО

«Не біймося, наша спадщина – увесь світ». Ох, як близькі мені ці роздуми і заклики Борхеса! Сподіваюся, що не тільки мені.

05.12.20 | | Дискурси

(/node/101977)

R. M. R.

Юрій АНДРУХОВИЧ

Велика екзистенційна загадка: як зміг поет (переважно складний і малозрозумілий) так заволодіти увагою Буття.

04.12.20 | | Дискурси

(/node/101966)

Історія однієї мозаїки: від руйнації до створення копії «Риб»

Таймлайн руйнації і відновлення знакової львівської мозаїки: слайдшоу, створене з 36-ти світлин, зроблених фотографом Андрієм Поліковським у період з березня 2019 до вересня 2020 року.

04.12.20 | | Галичина

(/node/101975)

Молдова: спроба російського реваншу

Максим МУЛЯР

Допоки ще не відбулася інавгурація новообраної президентки Маї Санду, прихильники старого проросійського президента Ігоря Додона намагаються протягти якомога більше шкідливих для країни, але корисних для Кремля законів.

04.12.20 | | У світі

(/node/101969)

© 2020 zbruc.eu

Передрук та інше використання матеріалів, що розміщені на сайті, дозволяється за умови посилання на zbruc.eu.

